

ud fra, at det skal være en fuldstændig Godtgørelse, saaledes at der ikke bliver nogen Differens af Told tilbage, og dernæst gaa vi ud fra, at den Rimelighed, hvormed, og den hele fornuftige Maade, hvorpaa det danske Toldvæsen i det hele optræder overfor Befolkningen, ogsaa maa staa sin Prøve ved denne Lejlighed, navnlig naar der bliver Spørgsmaal om de Bevismidler, der maatte kræves, i Henseende til, hvad der er medgaaet til Skibsbygning. Det er jo en Selvfølge, at der under saadanne Forhold ikke kan kræves det eneste minutiøse Bevis for hver Enkeltthed, men at der maa tages et vist Hensyn til Forholdene, som de foreligge, med Hensyn til det Bevis, der kræves. Vi have forudsat, at Toldbestyrelsen nok kan komme ud deraf, saaledes at den paa den ene Side varetager Statskassens Læve — det maa jo selvfølgelig paafes — og paa den anden Side ogsaa fyldestgør rimelige Fordringer fra de paagældende Skibsværfters Side. Paa Forslagsstillernes Vegne tillader jeg mig derfor at anbefale dette Forslag til det ærede Ting.

Det næste Forslag angaar Tolden paa Fodtøj, naadlet Arbejde til Jaadant, og gaar ud paa, at denne Told, der i Forslaget er sat til 1 Kr., skal sættes til 75 Dre. Forslaget er stillet af et Mindretal, medens Flertallet i dette Punkt holder paa Lovforslaget, som vi tro her har ramt det rette.

Det følgende Forslag staar i Forbindelse med det Forslag til Positionerne 142—43, som tidligere ere omtalte. Det er lignende Arbejder i Læder og Skind, som der her er Tale om, og et Mindretal foreslaar ogsaa at sætte dem til en højere Told ifølge de paagældende Arbejders Bestaffenhed og Værdi. Dette Mindretal har nemlig ment, at der her er en Industri, som kan maale sig med den udenlandske, som er Haandarbejde, og som skaffer Arbejde i ledige Tider, hvor der intet andet Arbejde er, det har for os været en Grund til at stille Forslaget. Paa det Mindretals Vegne, som har stillet Forslaget, kan jeg ikke undlade at bede det ærede Ting stænke denne Virksomhed, som i alle Maader er tiltalende og gavnlig, dets Sympati ved at stemme for Forslaget.

Det følgende Forslag er stillet af et Mindretal og gaar ud paa at udelade Betskuits og Cafes, som formentlig ville blive for højt beskattede ved den foreslaaede Told paa Spijevareer. Det foreslaas, at Tolden derfor skal nedsættes fra 30 Dre til 15 Dre, hvorved Indførslen muliggøres uden at forbyde Produktet for meget.

Det følgende Vædringsforslag vedrører Stenhuggerarbejde og gaar ud paa dels at ophæve Tolden paa raat Stenhuggerarbejde og gøre det todfrit, dels at nedsætte Tolden paa finere Stenhuggerarbejde til det, den nu er. Det er jo et lignende Spørgsmaal som det, der har foreligget i Henseende til Mursten og Cement. Jeg finder ikke Anledning til særlig at dvæle videre derved. Jeg skal foreløbig kun henvise til, hvad der er udtalt i Betænkningen, idet jeg overlader til Forslagsstillernes Ordførere nærmere at omtale det. — Det følgende om Stivelse har jeg allerede lejlighedsvis omtalt, baade det, der kan siges for og imod det. Jeg henstiller altsaa til det høje Ting, hvilke af disse Betragtninger det maatte finde har den overvejende Vægt til at stemme for eller imod.

Naar jeg saa gaar videre til den næste Position, som altsaa er Vædringsforslaget med Hensyn til Sukkerpositionen, saa vil det ses, at der er et Mindretal, som har stillet Forslag om, at denne Standardprøve, Nr. 18, skal gaa ned til Nr. 16. Forslaget gaar ud paa at forhøje Tolden i Henseende til større Beskyttelse for den indenlandske Sukkerfabrikation, idet Forholdet nu er det, at der tilbejbringes Raasukker i Frankrig og Belgien, som sendes til Skotland, der raffineres de og indføres her til samme Told som Raasukker. Dette, at saaledes Sukker, der gaar ind i Forbruget og altsaa kunne være Genstand for Benyttelse ligesom raffineret Sukker, dog kan gaa ind under samme Told som Raasukker, have vi fundet er et unaturligt Forhold, og at der derfor var Grund til at beskytte den indenlandske Sukker-Industri overfor den Konkurrence, som saaledes truer den fra disse Sukker, som begunstiges i de Lande, hvor Raastofferne tilvejebringes ved den Eksportpræmie, som der gives. Det er altsaa en Fordel, som de have paa den indenlandske Industris Beføstning, og skulle vi saa hyderligere begunstige dem ved at lade dem importere her som Raasukker, stant de i Virkeligheden gaa ind i Konsumenten paa samme Maade som raffineret Sukker? Det er de Betragtninger, som have været afgørende, i alt Fald for mig, og jeg tror ogsaa, jeg i saa Henseende tør tale paa Mindretallets Forslagsstilleres Vegne, til at gaa med til, at Standardprøven gaar ned fra 18 til 16, saa at der derved gennem tilvejebringes en rimeligere og retfærdigere Stilling mellem den indenlandske Sukkerindustri og de importerede stoffe Fariner.

I Forbindelse dermed er der af et andet Mindretal stillet Forslag om, at der